

[Svend Andersen (Roskilde amt).]

dette kun lade sig gøre, hvis kommunerne og amtskommunerne bruger et ensartet regnskabs- og budgetteringssystem, og jeg vil derfor spørge finansministeren, om han vil medvirke til, at der bliver taget skridt til, at dette bliver gennemført så hurtigt som muligt.

Ifølge budgetredegørelsen er det offentlige forbrug nu ved at nærme sig 100 mia kr. Dette indebærer, at hver enkelt person, baby som pensionist, skal aflevere 20.000 kr. pr. næse til det offentlige eller ca. 80.000 kr. pr. familie. Vi er af den helt sikre opfattelse, at disse tal er den altafgørende hindring for fuld beskæftigelse og orden i betalingsbalancen og for at opnå et samfund med tilstrækkelige trivselmuligheder. Vort mål er et skattefrit bundfradrag på 19.000 kr. i 1975 og på 60.000 kr. i 1976, og vi vil i lighed med sidste år fremsætte tilstrækkeligt med ændringsforslag, for at dette mål kan nås.

Hvad angår kontiene for de enkelte ministerier og styrelser, vil det nok være for omfangsrigt at gå i detaljer her i dag. Jeg vil derfor blot konstatere, at den, der hedder biblioteker og arkiver, stadig væk stiger, på trods af at tilskuddene er faldet, og at bygge-lysten inden for den højere uddannelse inden for næsten samtlige områder stadig væk er stigende. Eneste undtagelse er Roskilde universitetscenter, hvor man nu kun vil spille 5 mill. kr. i år og ca. 12 mill. kr. på de næste 3 år tilsammen.

Jeg vil til slut garantere finansministeren, at vi i udvalget vil gennemgå samtlige konti med særdeles grundige og skeptiske øjne, og at vi i denne forstand vil give forslaget en positiv behandling.

Hilmar Baunsgaard (RV):

Da statsministeren forleden dag afgav sin korte erklæring til folketinget, var hans første konstatering, at et af valgets iøjnefaldende resultater var en stor fremgang for venstre. Den del af valgresultatet opfattede statsministeren som en tillids erklæring til regeringen.

Jeg skal da gerne glæde statsministeren med en udtalelse om, at vi andre også har lagt mærke til den del af valgresultatet. Men når det radikale venstre ikke mener, at denne ene ting var det vigtigste ved valg-

resultatet, hænger det sammen med, at vi anser de økonomiske problemer for så påtrængende, at det vigtigste spørgsmål for os må være, om udsigterne til, at folketinget kunne føre en økonomisk politik, blev bedre eller dårligere i kraft af valgresultatet. I dag ved vi, at de ikke blev bedre. Skulle nogen have været i tvivl, ja, så bliver tvivlen fjernet efter de mislykkede forhandlinger mellem regeringen og socialdemokratiet.

Som statsministeren selv udtrykte det, er det indtil nu ikke lykkedes at aftale et samarbejde, og det er en overordentlig beklagelig konstatering. Det er det, først og fremmest fordi vi har rigelig med erfaring for, at på det grundlag, vi har arbejdet på det sidste år, kan der ikke føres en fornuftig økonomisk politik i folketinget.

Under valgkampen fremhævede regeringen igen og igen, at det dog var lykkedes at opnå 4 store forlig i 1974, og det er ved en overfladisk betragtning rigtigt, men også kun overfladisk.

Dansk økonomi blev ikke tilført nogen vitaminindsprøjtning ved noget af disse forlig. Der blev kun tale om meget kortsigtede forlig, der alene påvirkede symptomerne, men ikke årsagerne. Derfor må vi konstatere, at dansk økonomi i dag står svagere, end den gjorde for et år siden.

Det er nok rigtigt, at betalingsbalancen synes udsat for en bedring, selv om vi stadig må regne med et underskud vel af størrelsesordenen 4 mia kr. Det er også rigtigt, at renten de sidste par måneder har været nedadgående, selv om vi stadig ligger langt over de andre europæiske lande. Men det er jo desværre småforbedringer, når man ser, at prisen har været en arbejdsløshed, der i øjeblikket er omkring 150.000.

Tvivlen om det holdbare i disse symptomforbedringer vokser yderligere, når man derudover erindrer, at det finanspolitiske grundlag ikke er tilvejebragt. Vi fik skattelettelse på 7 mia kr., men vi fik ikke de besparelser gennemført, som skulle finansiere skattelettelserne. Der ligger i dette en umiddelbar og meget stærk trussel mod hele samfundsøkonomien. Det nye folketing står med en ubetalt regning fra det gamle år, en regning, som selvfølgelig skal betales. Den kendsgerning synes desværre at have influeret negativt på de politiske forhandlinger.